

Posudek bakalářské práce Martina Mejzra „Jazzová sekce - občanská společnost a totalitní moc v Československu 70. a 80.let 20.století“

Jazzová sekce je pozoruhodným fenoménem Československa 70. a 80. let 20. století, fenoménem kulturním, ale paradoxně i politickým a občanským. Ač o ní bylo již mnohé napsáno, vyvolává řadu otázek. Husákovská kulturní politika již nebyla schopna sevřít společnost neostalinským budovatelsky založeným kulturním brakem. Cestou pacifikace společnosti po intervenci armád Varšavské smlouvy, jež uzavřela epizodu Pražského jara, se měl stát konzum, materiální i kulturní. Nastala éra seriálů. Vedle většinou nepříliš úspěšných agitek přichází v zásadě apolitické seriály západního typu a objevují se první seriály dovezené, ať již legendární Sága rodu Forsytů či rozličné nenáročné ale akční krimi série. Domácí „angažovaná“ hudební scéna skomírala, popová hudba kopíruje hudbu anglo-americkou, režim zvolna začíná připouštět občasně, vždy obrovským zájmem provázené produkce hvězd světového popového či beatového nebe. Konzumní kulturu nebylo možné zadržet. Proudila do Československa přes západní hranice, ba i ze sousedních „bratrských“ zemí. Jazzová sekce jako občanské sdružení pro nekomerční kulturu přes svou proklamovanou apolitickou podstatu režim dráždila. Nonkomformnost se režimu jevila jako vzpurná a tudíž nebezpečná. Zápas mezi občanským sdružením pro nekomerční kulturu a státní mocí se stal tématem zkoumání předložené bakalářské práce.

Autor vyčerpávajícím způsobem refletoval literaturu problematice zkoumaného sdružení věnovanou a následně přikročil ke studiu pramenů, archívních, edic i pramenů tištěných. Skutečnost, že se opakovaně setkal s Karlem Srpem, nechal skromně stranou. Dílo neusiluje o prosté vyličení založení, vývoje a úsilí o likvidaci sdružení resp. osudů jeho hlavních protagonistů. Zvolil přístup náročnější. Nazírá sdružení jako prvek v letech 1968/9 probouzející se a následně normalizací potlačované ba zmrtné občanské společnosti. Jde mu o pochopení intelektuálních hodnot, vzorců jednání a chování skupiny lidí narážející na instituce a mocenské orgány totalitního státu. Struktura díla je nosná, logická.

Dílo je originálním svébytným porozuměním procesu transformace Jazzové sekce jako amatérského hudebního sdružení nepolitického charakteru v odolné kulturně-nezávislé protirežimní těleso, které se ocitlo – jak autor píše – na hraně legality a ilegality. Představuje Jazzovou sekci, a s tím lze jen souhlasit, jako prubířský kámen občanského chování, jako test

toho, co byl husákovský režim schopen ještě tolerovat a co již nikoliv. Práce je psána srozumitelně, svěžím jazykem. S jejími základními tezemi v principu souhlasím.

Závěrem konstatuji, že předložené dílo Martina Mejzra splňuje kritéria na zpracování bakalářské práce kladená. Doporučuji je proto k úspěšné obhajobě.

Hodnocení:

Praha 11. června 2010

Prof. PhDr. Eduard Kubů, CSc.